

[Bjørn Elmquist]

anvendelse som en slags clearingcentral og løftestang over for det bredere europæiske samarbejde med udgangspunkt i EF-sagerne.

I Venstre er vi ganske enige i den betragtning, at EF står ved en korsvej, ved en tærskel; der byder sig nogle muligheder, ikke mindst fordi vi nu har fået den geografiske udvidelse med Spanien, Portugal og Grækenland. Det åbner nye økonomiske, strukturelle og sociale udfordringer. Fremtiden vil byde på nye konstellationer, nye problemstillinger, nye muligheder, nye vanskeligheder, nye samarbejdsakser – kort sagt nye udfordringer og nye muligheder, hvis fulde rækkevidde vi i øjeblikket måske kun skimter.

Mit parti er meget glad for udvidelsen med disse nye medlemslande; den styrker vore fælles bestræbelser for at fastholde demokrati i vor del af verden.

Der er fremsat et dagsordensforslag, og hr. Ivar Nørgaard sagde helt korrekt, at det også er sket på regeringspartiernes vegne. Jeg skal gøre en enkelt bemærkning om et af dagsordenspunkterne, nemlig det andet, ifølge hvilket Folketinget opfordrer regeringen til at sikre, at Danmark fortsat kan føre en selvstændig fordelings- og skattepolitik, og afviser harmonisering af moms- og afgiftssatser.

Jeg finder anledning til at fastslå, at Venstre er ganske enig i den stadige fastholden fra dansk side af, at man må afvise at give afkald på sin fordelings- og skattepolitik. Det mener vi er så vigtigt et instrument i den økonomiske politik, at vi ikke kan give afkald på det.

Deri ligger også, at en total harmonisering af satserne for så vidt angår afgifter og moms, ville låse Danmark og andre EF-lande – men det må blive deres sag – så fast, at vi ikke ville kunne acceptere det.

Men hermed er imidlertid bestemt ikke sagt, at vi vil afskære Danmark totalt fra at arbejde for tilpasninger på afgiftsområdet. Der er jo forskel på tilpasninger og harmoniseringer. Vi vil ikke frarøve danske forbrugere, som jo ofte synes, at det er de mest spændende forbrugsvarer, der er omfattet af afgifterne, håbet om, at man også en dag i Danmark kan få disse varer til lavere afgiftssatser end dem, vi ser i dag.

Med disse ord er vi naturligvis fuldstændig parate til at dække denne dagsorden.

Gade (SF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at der måske ikke er sagt så meget nyt i denne debat indtil nu, men jeg kan forstå, at vi under debatten måske kan få interessante fortolkninger af den dagsorden, et kæmpeflertal foreslår her. Jeg synes dog nok, at det, hr. Bjørn Elmquist fremlagde om harmonisering af moms- og afgiftssatserne, var interessant. De forslag, der ligger i EF, handler jo ikke om totalharmonisering, men netop om at lave en tilnærmelse. Det sagde hr. Bjørn Elmquist at han gik ind for, men han er alligevel tilhænger af denne dagsorden. Det skal vi komme tilbage til; det kan måske blive det mest interessante ved debatten.

Jeg skal i øvrigt sige til indledning, at vi i SF er tilfredse med at få lejlighed til at debattere udviklingen i EF nu, godt et år efter, at vi har haft folkeafstemningen. Jeg vil ikke rose udenrigsministerens svar på forespørgslen. Jeg synes ikke, der var meget konkret i det; jeg synes, det var ret tyndt, men det kan have sine grunde.

Selv om pakken ikke er vedtaget i alle EF-lande og altså dermed ikke er trådt i kraft, mener jeg, det er den, der bør stå i fokus under debatten, men selvfølgelig også de finansielle problemer på grund af afviklingen af overskudslagre og fortidens byrder.

Selve ideen i EF-pakken var, at der nu skulle fuldt drøn på udbygningen af det indre marked, og da vi under debatten sidste år påpegede problemerne på dette område, valgte regeringen at afgive en række løfter til befolkningen, og jeg skal nævne tre: for det første løftet om, at der ikke ville blive tale om harmonisering af afgiftssatserne, for det andet løftet om, at vi i Danmark ville kunne indføre bedre arbejdsmiljø og sundhedsregler end i de øvrige EF-lande, hvis vi ønskede det af miljøgrunde, og for det tredje løftet om, at vi ikke løsnede os mere fra Norden.

Når jeg nævner disse løfter fra pakkertilhængernes side, er det ikke, fordi jeg personlig har særlig stor tiltro til, at disse løfter udstedt af udenrigsministeren og statsministeren i optakten til folkeafstemningen bliver opfyldt. Nej, jeg nævner dem af en anden grund, og jeg lægger vægt på dem af en anden grund, nemlig den, at befolkningen med rette kan forvente, at det, den sagde ja til ved folkeafstemningen, netop ikke var mere vidtgående end det, disse løfter afspejler. Det bør altså være en bunden opgave for det